

ხუთწლიანთა სწავლება სკოლაში და მათი პრობლემები

სწავლება მუდმივად განახლებადი პროცესია და შესაბამისად ამ სფეროში დაგეგმილი რეფორმის უპირველეს მიზანს სწავლების ხარისხის ზრდა წარმოადგენს. თუმცა, ჩემი აზრით, ყოველად დაუშვებელია განათლების სფეროში მკვეთრი, რადიკალური ცვლილებები, რომელიც ზოგჯერ სტიქიურ ხასიათს ატარებს. საჭიროა დიდი სიფრთხილე, საკითხისადმი სერიოზული მიდგომა, ღრმა შესწავლა და თანამიმდევრულობა.

როგორც ვიცი, განათლების სფეროში მიმდინარე რეფორმის მიზანია: „მოსწავლის გონებრივი და ფიზიკური უნარჩვევების განვითარება, აუცილებელი ცოდნით უზრუნველყოფა, ცხოვრების ჯანსაღი წესის დამკვიდრება, ლიბერალურ-დემოკრატიულ ღირებულებებზე დამყარებული სამოქალაქო ცნობიერების ჩამოყალიბება, მოსწავლის მიერ კულტურულ ფასეულობათა პატივისცემა, ოჯახის, საზოგადოების, სახელმწიფოსა და გარემოს წინაშე უფლება-მოვალეობების გაცნობიერებაში ხელის შეწყობა“ (ზოგ.გან.შეს.საქ.კან. მ.3,პ.1.ბ. 2010:55)

2010 წლის 17 ივლისს „კანონში ზოგადი განათლების შესახებ“ შევიდა ცვლილება, რომლის მიხედვითაც ზოგადი განათლების სისტემაში სწავლის დაწყების ასაკი ხუთი წელი გახდა. ცვლილება 2011 სასწავლო წლიდან ამოქმედდა (საქ.პარლ. ეროვ. ბიბლ. 2010: №5(38))

ცნობილია, რომ ადამიანი ბიოსოციალური არსებაა. მის ფსიქიკურ განვითარებაზე მოქმედებს როგორც ბიოლოგიური, ბუნებრივი და სოციალური ცხოვრების პირობები, ისე სწავლა-აღზრდა. ბავშვის განვითარების ბიოლოგიურ ფაქტორს მიეკუთვნება ის, რომ მას მემკვიდრეობით დაჰყვება ადამიანური ნერვული სისტემის, სამეტყველო აპარატის, თავის ტვინის, გრძნობის ორგანოების და სპეციფიკური ფიზიკური მონაცემების თავისებურებანი. ე.ი. ბავშვის განვითარების ბიოლოგიურ ფაქტორს დიდი მნიშვნელობა აქვს. იგი წარმოადგენს ადამიან-

ნის ბუნებრივ საფუძველს. მაგრამ ადამიანი, როგორც პიროვნება, ვითარდება სოციალური გარემოს გავლენით.

ბავშვის ფსიქიკის განვითარების ძირითადი პირობა და ფაქტორი მისი ადამიანთა საზოგადოებაში ცხოვრებაა. ადამიანური ურთიერთობების გარეშე ბავშვის ფსიქიკის განვითარება არ მოხდება.

ბავშვის ფსიქიკის განვითარების მამოძრავებელი ძალები რთული და მრავალფეროვანია. ძირითადად ფსიქოლოგები გამოყოფენ ბავშვის ფსიქიკური განვითარების სამ ზოგად კანონზომიერებას: 1) ფსიქიკის არათანაბარი განვითარება, აღზრდისა და სწავლების თანაბარი პირობების დროს სხვადასხვა ფსიქიკური პროცესები განვითარების ერთსა და იმავე დონეზე არ იმყოფებიან. 2) ინტეგრაცია. ფსიქიკის განვითარების კვალობაზე ადამიანის ფსიქიკა უფრო მთლიანი, მუდმივი და ერთიანი ხდება და 3) პლასტიკურობა და კომპენსაცია. სწორედ პლასტიკურობის თავისებურებაზეა დამყარებული ბავშვის ფსიქიკის შეცვლა სწავლებისა და აღზრდის მეშვეობით.

ამრიგად, სწავლა-აღზრდა ერთ-ერთი ფუნდამენტური მხარეა პიროვნების ჩამოყალიბებაში. აქედან გამომდინარე, კარგად ჩანს, რომ სწავლება სწორედ მოსწავლეზე უნდა იყოს ორიენტირებული. მოსწავლე სასწავლო პროცესის მხოლოდ ობიექტი კი არა, სუბიექტიცაა და აღმზრდელმა ყოველთვის უნდა გაითვალისწინოს მისი ფსიქო-ფიზიკური შესაძლებლობები, სურვილები, ინტერესები, მისწრაფებები...

ამ ეტაპზე კონკრეტულად შევეხები ხუთწლიანთა სკოლაში სწავლების საკითხს, რადგან ეს ფაქტი მოსწავლის ცოდნის დონის გაუმჯობესების კი არა, ჩემი აზრით, გაუარესების წინაპირობაა. უფრო სწორად კი ისეთი პრობლემაა, რომელიც მომავალ თაობას სერიოზულ ფსიქოლოგიურ ტრავმა მიაყენებს. სავალალო შედეგი კი წლების შემდგომ უფრო თვალსაჩინო გახდება.

თავს ვაღივლებ ვთვლი ყოველივე ამის უკეთ გათვალსაზრისით მისთვის მოკლედ წარმოვადგინო ხუთი წლის ბავშვის ფსიქოლოგიური დახასიათება.

ხუთი წლის ბავშვში მიზანმიმართული მეხსიერება ეპიზოდურ ხასიათს ატარებს და ძირითადად თამაშში ვლინდება. მისი ქცევის წამყვანი ფორმა ხომ თამაშია. ამიტომ, ყოველგვარი მასალა თამაშ-თამაშით უნდა მიეწოდოს. სკოლაში კი ბავშვის ამ მოთხოვნების სრულყოფილად დაკმაყოფილება

შეუძლებელია, რაც ბავშვის აგრესიულობისა და უყურადღებობის წინაპირობად იქცევა ხოლმე. ამ ასაკში ბავშვი სწავლის ხერხებსა და საშუალებებს ჯერ კიდევ ვერ ფლობს. მისი აზროვნება თვალსაჩინო – ხატოვანია, ანუ წარმოსახვით რაიმეს შესრულება უჭირს, ან არ შეუძლია. ხუთი წლის ბავშვის ყურადღება უნებლიეა, მას არ შეუძლია ყურადღების გადამხრელი ფაქტორებისადმი წინააღმდეგობის გაწევა. იგი ყურადღებას აქცევს მხოლოდ იმ მოვლენებს, რაც მისთვის შთამბეჭდავია. კონცენტრაციის ნაკლებობის გამო ბავშვი ხშირად საგაკვეთილო პროცესიდან ითიშება.

ხუთი წლის ბავშვის აღქმა საკმაოდ დანაწევრებული არაა, ამიტომ ხშირად ერევა მსგავსი მოხაზულობის ასოები ერთმანეთში. ამასთან, ბავშვს სუსტად აქვს განვითარებული ნატიფი მოტორული უნარები და არაა გასაკვირი, რომ ამ ასაკის ბავშვთა უმრავლესობას უჭირს წერა, სხვადასხვა ფიგურის სწორად გამოჭრა და ნახატების გაფერადებისას სახღვრების დაცვა.

ხუთი წლის ასაკში ბავშვს არ შეუძლია ერთდროულად საგნის რამდენიმე ნიშან-თვისების გათვალისწინება (ფორმა, ფერი, ზომა...). პირველი კლასის სახელმძღვანელოებში კი ნაკლებადაა გათვალისწინებული ხუთწლიანთა ასაკობრივი თავისებურებები. საპროგრამო მასალა და სახელმძღვანელოები ექვსი წლის ბავშვზეა გათვლილი, ეს სერიოზული პრობლემაა, როგორც ხუთწლიანთათვის, ისე პედაგოგისთვის. რადგან, მასწავლებელმა ბავშვის სოციალურ-ემოციურ განვითარებას სწორი მიმართულება რომ მისცეს, საჭიროა მოსწავლის შესაძლებლობების ადეკვატური დავალებების მიცემა. პროგრამული მასალა და სახელმძღვანელოები კი ამის საშუალებას ნაკლებად იძლევა. ე. ი. მოსწავლის ბედი მთლიანად მასწავლებლის კვალიფიკაციაზეა დამოკიდებული.

ცნობილია, რომ ხუთი წლის ასაკში ბავშვის პიროვნება ჩამოყალიბებას იწყებს. იგი მძაფრად აღიქვამს ყოველგვარ შეფასებას და როდესაც უჭირს სასკოლო რეჟიმთან შეგუება, პროგრამული მასალის დაძლევა და მეტნაკლებად ჩამორჩება თანაკლასელებს ათვისების უნარით, განიცდის და ეს მის ფსიქიკაზე დამანგრეველად მოქმედებს, ცდილობს მასწავლებლის ყურადღება უკვე სხვა მხრივ მიიპყროს. ბავშვი აგრესიას გამოხატავს თანაკლასელებისა და გარშემომყოფების მიმართ.

მისი თვითშეფასება ირღვევა. აქვს იმის განცდა, რომ მაინც არაფერი გამოუვა და სწავლისადმი ინტერესი უქვეითდება.

ბავშვის სასკოლო ცხოვრებისთვის მზაობას შ. ჩხარტიშვილი სამი თვალსაზრისით იხილავს. მისი აზრით, მომწიფებას აქვს სამი მხარე: ა) ფიზიკური, ბ) ინტელექტუალური და გ) სოციალურ-პიროვნული ანუ ვოლიტური. ბავშვი სასკოლო სწავლის დაწყებისთვის მაშინაა მზად, როცა მისი ფიზიკური, ინტელექტუალური და სოციალურ-პიროვნული მომწიფების დონე ისეთია, რომ მას უმტკივნეულოდ შეუძლია მიიღოს და აიტანოს ის ფიზიკური, ინტელექტუალური და სოციალურ-პიროვნული დატვირთვა, რომელსაც ბავშვს სასკოლო ცხოვრება უყენებს (გოგიჩაიშვილი, 2001:46).

ხუთი წლის ბავშვის ქცევა და ფსიქიკური პროცესები კი, როგორც ზემოთ აღვნიშნე, უმეტესწილად უნებლიე ხასიათისაა. უჭირს წესებისადმი სრულად დამორჩილება. ბავშვს ღლის ფიზიკური უმოქმედობა (არ შეუძლია ხანგრძლივად მერხთან ჯდომა), მტკივნეულად აღიქვამს ყოველგვარ წარუმატებლობას და სტრესულ სიტუაციაში ვარდება.

ე. ი. ბავშვის სკოლისათვის მზაობა მნიშვნელოვანი მექანიზმია მისი შემდგომი განვითარებისთვის და თუ ხუთი წლის ბავშვს მყარ ნიადაგს არ შევუქმნით სწავლისათვის, სწორად არ შეგვურჩევთ სასწავლო მასალას, ვაძიებლეთ მისთვის შეუსაბამო პროგრამული მასალით, თან თავისზე უფროსებთან (6-7 წლის ბავშვები) ერთად ისწავლოს, მივიღებთ არა მოსწავლეთა განვითარებას და წინსვლას, არამედ, გაღიზიანებას, აგრესიულობას და შემდგომ მის პიროვნებას სერიოზულ ფსიქოლოგიურ პრობლემებს შევუქმნით. მაგრამ, „თუ ბავშვს სკოლამ გაუხსნა გემო სწავლისა, საქმე მოგებულად უნდა ჩაითვალოს. ყმაწვილი, რომელმაც ცოდნა იგემა, სკოლის შემდეგაც ეძებს ამ ცოდნასა, გახსნილს მადას თავისი გონებისას აკმაყოფილებს ყოველი ღონისძიებით, სულ ახალ-ახალი აზრები სწყურიან, ცდილობს აავსოს აუზი თავისი გონებისა ახლის შინაარსით“ (გოგებაშვილი, 1990:14).

საზოგადოებაში მოცემული პრობლემისადმი არაერთგვაროვანი დამოკიდებულებაა. მისი დიდი ნაწილი, მათ შორის ფსიქოლოგები, პედაგოგები, მშობლები უარყოფითად აფასებენ ხუთწლიანთა სკოლაში სწავლებას.

ჩვენ კვლევა ვაწარმოეთ ასპინძის რაიონის რამდენიმე სკოლაში ხუთწლიანთა პრობლემებთან დაკავშირებით. მათ

შორის ასპინძის საჯარო სკოლის ორ პარალელურ კლასთან, ტოლოშისა და აწვეიტის საჯარო სკოლებში. შევადგინე კითხვარი მასწავლებლისთვის, ხუთწლიანი მოსწავლეებისთვის და მათი მშობლებისთვის (დანართი იხ. სტატიის ბოლოს), რის საფუძველზეც შევეცადეთ შეგვესწავლა ის პრობლემები, რაც უკავშირდება ხუთწლიან ბავშვთა სკოლაში სწავლებას. დასკვნების გაკეთებაში დამეხმარა, აგრეთვე, ჩემი პირადი გამოცდილება. ოფიციალური კითხვარების გარდა ვცდილობდი არა-ოფიციალური საუბრებით და პირადი დაკვირვებით უფრო მეტად ვყოფილიყავი ინფორმირებული ამ პრობლემებზე. ჩემ მიერ მოპოვებული მასალების ანალიზის საფუძველზე შეიძლება ვთქვა, რომ ხუთწლიან მოსწავლეებს გაუჭირდათ (განსაკუთრებით საწყის ეტაპზე):

- სასწავლო გარემოსთან შეგუება;
- თანაკლასელებთან ურთიერთობა;
- პროგრამული მასალის ათვისება;
- ანგარიში (20-ის ფარგლებში მიმატება-გამოკლება);
- წერა, ფონემის გრაფემაში გადაყვანა;

წაკითხულიდან აზრის ნათლად ჩამოყალიბება და თხრობა.

პედაგოგები სირთულეთა ჩამონათვალში იმასაც ასახელებენ, რომ სხვადასხვა ასაკობრივ ჯგუფთან ერთად უწევთ მუშაობა (შეიძლება კლასში ინკლუზიური მოსწავლეც ჰყავდეთ), რაც მათგან მეტ ძალისხმევასა და დროს მოითხოვს. შედეგი კი მაინც არაა სახარბიელო. ასევე, მათ სურთ, რომ სკოლებში კვლავ დაბრუნდეს გოგებაშვილის „დედა ენა“, რადგან „დედა ენაში“ ყველაზე კარგადაა გათვალისწინებული ბავშვის ასაკობრივი თავისებურებების ყველა ნიუანსი, რაც მოსწავლეს უადვილებს ანბანის შესწავლას და აღუძრავს სწავლის ინტერესს.

საყურადღებოა, აგრეთვე, რომ მოსწავლეთა ნაწილს სკოლისადმი სიძულვილის გრძნობა გაუჩნდა, რაც გამოიხატება შემდეგში:

ბავშვებს უჭირთ დილით ადრე ადგომა;

სკოლის რეჟიმთან შეგუება;

მათი ასაკისთვის საკმაოდ შეუფერებელი, მძიმე ჩანთების და ბუკების ტარება.

როგორც აღმოჩნდა, სწავლება მათთვის მძიმე ტვირთია, რომელსაც უფროსების ძალდატანებით ასრულებენ.

მშობელთა ნაწილი ნანობს თავის გადაწყვეტილებას იმასთან დაკავშირებით, რომ შვილი ადრე მიიყვანა სკოლაში,

რადგან მათი შვილების ხასიათში აგრესიულობამ და გაღიზიანებამ იჩინა თავი, სასწავლო დისციპლინებისადმი კი ნაკლებ ინტერესს ამჟღავნებენ.

ამას ემატება სოფლის პრობლემაც. მოგეხსენებათ, საქართველოში სოფლად საბავშვო ბავშვი იშვიათობას წარმოადგენს და თუ რომელიმე სოფელში საბავშვო ბავშვი ფუნქციონირებს, ისიც სათანადოდ არაა მოწყობილი (მატერიალურ-ტექნიკური ბაზა, სასწავლო რესურსი).

ასე რომ, ბავშვი სრულიად მოუშადებელი და მოუძიფებელი აღმოჩნდება სკოლის მერხთან. იმ მერხთან, რომელიც საკმაოდ არაკომფორტულია და როდესაც ხუთი წლის ბავშვი 35 წუთის განმავლობაში უნდა იჯდეს მასთან (ბავშვის ხერხემალი არაა ამისთვის მზად), ეს სერიოზული ფიზიკური პრობლემის წარმოქმნის საფუძველია. შედეგი ბავშვებში გახშირებული სქოლიოზია.

ხუთი წლის ბავშვის სკოლაში მიყვანის მომხრეები კი აქსელერაციის პროცესს იშველიებენ და აღნიშნავენ, რომ ბავშვთა განვითარება ისე დაჩქარებულია და იმდენად გათვითცნობიერებული თაობაა, რომ მათი სკოლაში მიყვანა არანაირ პრობლემას არ წარმოადგენს. თუმცა მათ ავიწყდებათ, რომ „სკოლისათვის მზაობა ფსიქოლოგიასა და პედაგოგიკაში რამდენიმე კომპონენტს გულისხმობს. ეს არის შემეცნებითი, ანუ კოგნიტური მზაობა, ნებელობითი, ფიზიკური და ემოციურ-პიროვნული მზაობა. თუ ბავშვი აქედან ერთი კომპონენტით მაინც ჩამორჩება თავისი ასაკისთვის შესაბამის მაჩვენებელს, მისი სკოლაში შეყვანა დანაშაულია“ (საქ. პარლ. ეროვ. ბიულ. 2010: №5(38)).

გარდა ამისა, სოციალური კვლევისა და ანალიზის ინსტიტუტმა ჩაატარა კვლევა ხუთი წლის ასაკის მოსწავლეების სწავლების პრობლემების შესახებ. ჩემი მსჯელობა მინდა მათი დასკვნითაც კიდევ უფრო გავამყარო. ამიტომ, წარმოგიდგინო დასკვნას, რომელიც შემდეგში მდგომარეობს: ხუთი წლის ბავშვების სწავლების პროცესში არაერთი პრობლემა გამოვლინდა. პრობლემებია უშუალოდ აკადემიურ უნარ-ჩვევების ათვისებაში, თუმცა, უფრო საგულისხმოა ამ ბავშვების ფსიქიკური მდგომარეობა, ფიზიკური და ემოციური სტრესი.

ხუთი წლის ბავშვების სასწავლო პროცესში ჩართვას მოჰყვა ბევრი პრობლემა, რომელთაგან ნაწილმა უკვე იჩინა თავი და ნაწილი დროთა განმავლობაში გამოვლინდება. ხუთი წლის

ბავშვის სწავლების პრობლემა უკავშირდება არა იმას, რომ ამ ასაკის ბავშვს არ შეიძლება ვასწავლოთ, არამედ მათ უნდა ვასწავლოთ განსხვავებული მიდგომებით, რომელიც არაერთ დასავლურ ქვეყანაშია დანერგილი, თუმცა ამ ეტაპზე უცხოა ქართული საგანმანათლებლო სივრცისთვის და საჭიროებს ძალიან დიდი ფინანსური და ადამიანური რესურსის მოზიდვას. ამიტომ, ამ ეტაპზე არარეკომენდირებულია 5 წლის ბავშვების სასწავლო პროცესში ჩართვა იქამდე, სანამ არ ჩატარდება მნიშვნელოვანი მოსამზადებელი სამუშაოები (სოც. კვლევა. დ. ანაღ. ინსტ., 2012:6).

ჩვენი საზოგადოების კომფორტულობიდან გამომდინარე, დღესაც მიმდინარეობს ხუთწლიანთა სკოლაში მიღება და ამის შესახებ სერიოზული პროტესტის გამოთქმას რატომღაც ყველა ვერიდებით. იმის იმედად ვართ, იქნებ ადრე თუ გვიან ვინმე ღვთისნიერმა (ვისაც ხელეწიფება ამის შეცვლა) შეიტანოს ცვლილება კანონში და ვიხსნათ ჩვენი მომავალი თაობა ზემოდასახელებული პრობლემებისგან.

დასასრულს აღვნიშნავ, რომ ბავშვის სასკოლო ცხოვრებაში ჩართვა-არჩართვის საზომი მხოლოდ მისი მახსოვრობის უნარი არ უნდა იყოს, აქ ერთ-ერთი ამოსავალი ბავშვის ქცევის წამყვან ფორმაშია. როგორც ზემოთ აღვნიშნე, ხუთი წლის ბავშვის ქცევის წამყვანი ფორმა თამაშია, სწორედ თამაშის საფუძველზე შეიმეცნება ბავშვი გარესამყაროს, თამაშის საშუალებით ამყარებს ადამიანებთან ემოციურ კონტაქტებს და როცა ამ პერიოდში ჩვენ ვზღუდავთ თამაშში და სწავლას ვაიძულებთ, ამით ფაქტობრივად ბავშვის ფსიქიკაზე უარყოფითად ვზემოქმედებთ და ხელს ვუშლით სამყაროს შეცნობაში. „თამაშისთვის მოპარული წელიწადით“ ამოდ ვცდილობთ სწავლის დონის გაზრდას. არადა, ჩემი აზრით, უმჯობესი იქნება ნუ ვაიძულებთ ხუთი წლის პატარას სასკოლო ცხოვრებაში ჩართვას. მის განვითარებაზე ვიზრუნოთ ოჯახში, ვატაროთ საბავშვო ბაღში და მყარი საფუძველი შევუქმნათ შემდგომი სწავლისა. ან სკოლის ბაზაზე შევქმნათ ერთგვარი მოსამზადებელი კლასი, სადაც ხუთი წლის ასაკისთვის შესაბამისი პროგრამით და მეთოდ-ხერხებით მოვახდენთ ბავშვის მომზადებას სასკოლო ცხოვრებისთვის. ვფიქრობ, ამგვარი მიდგომა გაცილებით უკეთეს შედეგს მოგვიტანს.

გამოყენებული ლიტერატურა:

გოგებაშვილი, 1990 - ი. გოგებაშვილი, რჩეული თხზულებანი. III, თბ., 1990.

გოგიჩაიშვილი, 2001 - თ. გოგიჩაიშვილი. მოსწავლის ასაკობრივი ფსიქოლოგია, თბ., 2001.

ჟურნალი „მასწავლებელი“ №4. 2011.

ჟურნალი „მასწავლებელი“ №5. 2012.

ეროვნული და საერთაშორისო სამართლებლივი აქტები მასწავლებლებისთვის. „ზოგადი განათლების შესახებ“ საქართველოს კანონი. 2010.

საქართველოს პარლამენტის ეროვნული ბიბლიოთეკა. „5 წლის ბავშვი-ბაღში თუ სკოლაში?“ 2010. №5(38) ელ. რესურსი. www.nplg.gov.ge

სოც. კვლევა. დ. ანაღ. ინსტ., 2012 - სოციალური კვლევისა და ანალიზის ინსტიტუტი, „ხუთი წლის ასაკის მოსწავლეების სწავლების პრობლემების კვლევა,“ თბ., 2012.

დანართი

კითხვარი მშობელთან

1. რამ განაპირობა თქვენი არჩევანი იმასთან დაკავშირებით, რომ შვილი ხუთი წლის ასაკში შეგვეყვანათ სკოლაში?
2. ხართ თუ არა კმაყოფილი შვილის სკოლაში შესვლით? რატომ?
3. რა ცვლილებები შეამჩნიეთ თქვენი შვილის ხასიათში სკოლაში მისვლის შემდეგ?
4. რა გადაწყვეტილებას მიიღებთ, ახლა რომ სექტემბერი იყოს. ხუთი წლის ასაკში მიიყვანთ თუ არა შვილს სკოლაში? რატომ?

კითხვარი მასწავლებელთან

1. გამართლებულად მიგაჩნიათ თუ არა ხუთწლიანთა სკოლაში სწავლება? რატომ?
2. რამდენი მოსწავლე გყავთ კლასში და რამდენია მათ შორის ხუთწლიანი?

3. რა დამატებითი ძაღისხმევა გესაჭიროებათ კლასის მართვის თვალსაზრისით (ხუთწლიანთა და ექვსწლიანთა ერთობლივად სწავლების გამო)?

4. თქვენი აზრით, ხუთწლიანთა სასწავლო პროგრამა შეესაბამება თუ არა ბავშვის ასაკობრივ მოთხოვნებს? გთხოვთ პასუხი დაასაბუთოთ.

5. რა სირთულეებს ხედავთ ხუთწლიანთა სწავლების პროცესში?

6. ხუთწლიანთაგან რამდენმა მოსწავლემ აითვისა პროგრამული მასალა (დამაკმაყოფილებლად მაინც)?

7. მოიყვანეთ ერთი დადებითი და ერთი უარყოფითი არგუმენტი, ხუთწლიანთა სკოლაში სწავლების თაობაზე.

კითხვარი მოსწავლესთან

1. გიყვარს თუ არა სკოლა? რატომ?
2. რატომ დადიხარ სკოლაში, რას აკეთებ იქ?
3. გყავს თუ არა სკოლაში მეგობრები?
4. რომელი საგანი გიყვარს ყველაზე მეტად?
5. დასვენების დღეები (შაბათ-კვირა) უფრო გიყვარს თუ სასწავლო დღეები? რატომ?

Rusudan Zazadze

THE PROBLEMS OF FIVE YEAR OLD CHILDREN AT SCHOOL

Summary

On July 17, 2010 an amendment was made in “The Law about General Education” according to which a five year old child could go to school. (It was voluntary). The law entered into force in 2011 academic year.

The above mentioned issue caused different attitudes in the society. A great number of them appreciate it negatively, They say that a

leading form of the behavior of five year old child is a game, his memory is episodic, behavior and mental processes are unintentional, They can't envisage characteristics of some subjects don't have developed motor skills, their thinking is visualized, attention is unintentional, concentration is low. They can't stand any form of evaluation and school routine. They also can't beat a program material and become less motivated.

Different researches prove that starting school for five year old child worsens their knowledge. To be more exact, it injures the psychology of future generation.

Those who support the above mentioned problem explain it with the process of acceleration and prove that it is not a problem at all. Though they forget the three necessary components-psychological, intellectual and socio-personal. And if a child is one component behind, it is a crime.

So, to my mind we must say no to taking five year old child to school, Families and kindergartens should take care of them and prepare them for school.